

Handelsstraktat vedtaget i Fjor. Den høitærende Minister har derpaa svaret, at Regjeringen efter Udbyttet af Forhandlingerne i Fjor betragtede denne Sag som liggende brakt, og at den har meddeelt den spanske Regjering, at den betragter Spørgsmaalet som staaende aabent til bedre Tider. Regjeringen havde vel nærmest haabet paa Udfaldet af Valgene, men den har ikke opgivet Haabet trods Valgene. Dernæst havde den høitærende Udenrigsminister meddeelt den spanske Gesandt, at han ikke agtede at opkræve den Lovbefalede surtaxe af 50 p C. af spanske Skibe, saa længe Spanien ikke foretog sig Noget imod os, og desuden meddelte den høitærende Minister, at dette var stet paa Finantsministerens Forlangende. Udvalget maatte være noget overrasket ved denne Meddelelse, fordi det jo aabenbart ikke ligger i Ministeriets Haand at undlade at opkræve den surtaxe, der en Gang er lovbefæstet, og man har derfor foranlediget en Forhandling med den høitærende Finantsminister. Det fremgaar imidlertid af denne Forhandling, at den høitærende Minister ikke har forpligtet sig til at gjøre noget Saadant imod Rigsdagens Villie, idet han kun har spurgt Spanien, om det ønskede denne Bestemmelse formelt hævet, men at man i alle Tilfælde vilde sørge for, indtil nærmere Bestemmelse blev truffen, at Bestemmelsen i Lovgivningen om 50 p C. ikke skulde gjøres anvendelig paa den spanske Skibsflaade og Handel, saa længe der fra Spaniens Side ikke foretoges Noget imod os. Dette er jo fuldstændig lovligt, idet man altsaa enten benytter en foreløbig Lov, naar Rigsdagen ikke er samlet, eller, hvis Rigsdagen er samlet, da gaar til denne og faar en Bemyndigelse til at forandre den paaagjældende Bestemmelse i Toldloven af 1863. Derimod er det ikke uden Interesse at se de Skridt, Regjeringen der har foretaget, og jeg skal, for at det kan staa fuldstændig klart, hvilken Betydning disse Skridt have, tillade mig at minde om de Forhandlinger, som førtes her i Slutningen af forrige Rigsdagsamling. Den Gang den spanske Traktat var strandet, var det jo klart for det Udvalg, der behandlede denne Sag, at det var nødvendigt at foretage Forandringer i Toldlovens Bestemmelser om Surtaxen, hvorved Regjeringen bemyndigedes til at gjøre det Skridt, som den nu selv har tilbudt Spanien at gjøre. Den spanske Lovgivning indeholder nemlig en Bestemmelse om, at i Tilfælde af, at spanske Skibe og Varer behandledes særlig ugunstig fra nogen Stats Side, vilde der indtræde Repressalier fra Spaniens Side; men saa længe dette ikke var Tilfældet, var der ingen Fare for,

at noget Saadant skulde ske, idet der i Henshold til den spanske Lovgivning maatte Hjemmel til, for at noget Saadant skulde blive Tilfældet, og Traktatens Forkastelse var altsaa en fuldstændig ligegyldig Ting. Denne Betragtning bevirkede, at det ærede Medlem for Holbælt Amts 3die Valgkreds (Tauber) indbragte et Lovforslag om en midlertidig Forandring i Toldlovens § 52. Man havde ventet, at den høitærende Finantsminister med Glæde vilde have modtaget dette Lovforslag; thi, som han selv havde sagt, var det navnlig Skibsfarten, som laa ham paa det Sind, og det var af Hensyn til de Fordele, som kunde opnaas for Skibsfarten, han var gaaet ind paa denne i og for sig dyre og bebyrdende spanske Handelsstraktat. Nu viste det sig imidlertid under Forhandlingerne, at det havde han ikke behøvet, eftersom Skibsfarten, selv om man ikke var gaaet ind paa nogen som helst Traktat, ikke vilde komme til at lide nogen som helst Skade, medmindre vi satte særlig bebyrdende Bestemmelser i Værk mod Spanien. Altsaa, for at redde Skibsfarten har den høitærende Finantsminister gjort et Skridt, som var ganske unyttigt, nemlig skaffet os en Traktat med Spanien, som vi ikke behøvede. Derimod havde han indtil da forsømt, hvad der ganske vist var nødvendigt, nemlig at faae den Bemyndigelse til at undlade at bringe Toldlovgivningens særlig bebyrdende Foranstaltninger i Anvendelse imod Spanien. Dersom han nemlig havde bragt dem i Anvendelse, vilde der selvfølgelig være kommen et Svar fra Spanien, gaende ud paa at berøve vor Skibsflaade de Fordele, den har, eller paa at stille den ugunstigere end andre Nationers. Det var altsaa at vente, at den høitærende Minister, der havde gjort saa Meget, som han ikke behøvede, i det Mindste vilde tage det, som han behøvede, naar det endog blev foreslaaet fra Folkethingets Side; men den høitærende Minister udtalte, at han ansaa det for uheldigt overhovedet at komme til at tale om den Ting, og han tilspøiede, at skulde han overhovedet tage imod et Forslag som det fremsatte, maatte det undergaa væsentlige Ændringer og maatte komme til at gjælde ikke blot for Skibe, men ogsaa for Varer, ikke blot for § 52 i Toldloven, men ogsaa for § 53, og at Regjeringen aldrig kunde modtage en saadan Lov, naar Bemyndigelsen kun gik ud paa at gjøre Indrømmelser ligeoverfor Spanien og ikke ligeoverfor andre Stater. Det ærede Medlem, som indbragte Lovforslaget, fik det da henvist til Finantsudvalget; det blev her forandret